

A romantic close-up of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, leaning towards the woman on the right. They are both looking at each other with soft expressions. The lighting is warm and intimate, highlighting their profiles. The background is softly blurred, suggesting an indoor setting with light coming from a window.

Ő a fény az éjszakában.

*Nightingale
Way*

*fine
selection*

SAMANTHA YOUNG

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

S A M A N T H A Y O U N G

*Nightingale
Way*

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1. FEJEZET

DÖBBENTEN MEREDTEM AZ ÉLÉNK RÓZSZASZÍN TANGÁRA, ami az újdonsült és eddig ismeretlen szomszédommal közös lépcsőforduló korlátján lógott. Bár a pasi tegnap este már félig-meddig bemutatkozott, amikor a szomszédból hallatszó éles sikoly kizökkentett a munkámból.

A szomszédom barátnője hangosan szexelt.

Nagyon, *nagyon* hangosan.

Jól fel is kaptam a vizet, de nem tehettem mást, megvártam, amíg végeznek. Olyan sokáig húzták (kitartóak voltak, azt meg kell hagyni), hogy szinte semmit sem haladtam a szerkesztéssel, későre járt, mire elcsendesedtek, nekem meg le kellett feküdnöm.

És a csendháborító vizes tangája most az én korlátomon száradt.

Elborzadtam a gondolattól, hogy az én tiszta és rendezett emeletem hirtelen a *Szégyentelenek* forgatási helyszínévé változott, és tehetetlenül bámultam az ominózus ruhadarabot.

Hirtelen nyílt az ajtó, és a figyelmem a tangáról a szomszéd bejáratára terelődött.

Egy elképesztően magas férfi lépett ki az ajtón, telefont szorított a füléhez. A tekintetem végigvándorolt széles vállán, izmos bicepszén, majd megállapodott a szinte a teljes jobb karját borító fekete tetováláson. Kelta mintának tűnt: egy kardot ábrázolt, ami fölött egy félkör ívelt át, és a markolat két oldalán összekapcsolódott.

– Beszélj apával! – mormolta a férfi, aminek hallatán a tetkójáról az arcára siklott a tekintetem. – Bárhogy is döntesz, rám számíthatsz.

Rövidre nyírt sötét haja volt, és többnapos borostát viselt, ami csak még inkább kiemelte robusztus vonásait. A kigyúrt test és a borosta túl sok volt együtt. Én inkább a karcsú, borotvált, szelíd férfiakat kedvelem.

Csapdába estem, mert a pasi hirtelen felnézett, és rám szegezte a tekintetét.

Ledermedtem, és forróság öntötte el az arcomat, ami megrémített. Életemben nem láttam ilyen különleges szempárt! Tiszta volt, és világos. Gyönyörű, ibolyakék szem fekete szempillákkal keretezve. Ez némileg lágyabbá tette a tulajdonosa pillantását.

Arra ocsúdtam, hogy a szomszéd elszakad az arcomtól, és tetőtől talpig végigmér. Udvarias biccentéssel köszöntött, amitől rögtön felment bennem a pumpa. Talán a pasi elutasító viselkedése is közrejátszott a reakciómban. Nehezen leplezett ingerültséggel pillantottam a tangára, és az ajkamba haraptam. Nem hagyhatom, hogy egy alsónemű száradjon az én korlátomon!

Egyszerűen nem!

Megint a szomszédra néztem, aki zavartalanul folytatta a beszélgetést.

– Elnézést! – mondtam halkán, de bosszúsan, mint aki alig várja, hogy félbeszakítsa a csevejt, de mégsem akar erőszakosnak tűnni.

A szavaim eljuthattak a pasihoz, mert rám nézett, és elkomorult.

– Shannon, visszahívlak... Aha... Szia, édesem! – Leengedte a telefonot, és a zsebébe csúsztatta. – Segíthetek?

Kinyújtottam a kezem, és szépen bemutatkoztam.

– Miss Grace Farquhar vagyok. – Az ajtómra mutattam. – A szomszédja.

A férfi összehérselt ajkakkal csúsztatta az enyémbé óriási lapátkezet. Borzongás futott végig a vállamon, és azonnal megbántam, hogy kezet nyújtottam neki.

– Örvendek, *Miss Grace Farquhar!*

– Hmm, szintűgy – motyogtam. Visszarántottam a kezemet, és próbáltam legyűrni az idegességemet. – Kihez is van szerencsém?

– Mr. Logan James MacLeod.

Gúnyt űzött belőlem. De nem vettem fel.

– Nos, Mr. MacLeod... – Igyekeztem nyugodt hangnemet megütni, de éreztem, hogy a tanga pimaszul bámul rám a korlátról, és ez csak tovább szította a haragomat. – Nagyra értékelném, ha a barát-nője nem a lépcsőházban szárítaná az alsóneműjét – mondtam, leplezetlen ellenszenvvel mutatva a tangára.

Logan a tangára meredt.

– A francba! – motyogta.

– Logan! – kiáltotta egy női hang a lakásából. – Elmegyünk reggelizni?

A hang tulajdonosa hirtelen testet öltött. Fiatal nő lépett ki az ajtón, nem volt rajta más, csak egy férfiing. A melltartója alatt gombolta be, közszemlére téve lenyűgöző dekoltázsát. A hölgyike

minden porcikája nőiesen gömbölyded volt, rövid, de karcsú lába napbarnított, hosszú haját csillogó platinaszőkére festette, a több kilométer hosszú műszempilláit pedig szakavatott kezek ragasztották fel.

Mindenben az ellentétem volt, és hirtelen rájöttem, miért volt olyan elutasító Logan MacLeod, amikor meglátott.

– Mi történt? – pislogott a nő nagy babakék szemekkel.

Logan felsóhajtott.

– A lépcsőkorrlátan szárítod a tangádat?

A nő bólintott.

– Itt jobban jár a levegő, mint a fürdőszobában. Gondoltam, gyorsabban megszárad.

Lenyűgözve figyeltem a szomszédom egyre növekvő bosszúságát és a barátnője ártatlan önfelédtségét.

– Megörültél?

A lány felhúzta az orrát.

– Nem. Most mi bajod van?

– Tegnap este találkoztunk, de te már az én lépcsőházamban szárítod a bugyidat.

– És?

Logan segélykérően fordult felém. Zavartan bámultam rá. Megint a nőre néztem, aki, mint közben kiderült, csupán egy nyomulós egyéjszakás kaland volt.

– Ez bunkóság, felbosszantottad velem a szomszédomat. – Logan rám bökött a hüvelykujjával. – Arról nem is beszélve, hogy kicsit korai még mosodát nyitnod a fürdőszobámban. A közös reggeli is felejtős. Most pedig, ha nem haragszol, dolgom van.

A pipi a nem túl diplomatikus lekopotató szöveg hallatán sértődötten kapta le a korrlátortól a tangáját, és sűrű szentségelések közepette

visszarohant a lakásba. Mire visszabújt az alakra simuló rózsaszín ruhájába meg a tűsarkújába, és dühösen, bizonytalan lábakon kitipeggett a lakásból, Logan már remegett a dühtől.

Egészen félelmetes volt.

Olyan indulat áradt belőle, hogy beleborzongtam.

– Rohadj meg, te szemét! – A nő letrappolt a lépcsőn, aztán másodszor is hátrapillantott a válla fölött, ezúttal rám. – És te is, te sznob picca!

Aztán a lány kibotorkált a látóteremből, nekem meg a szám is tátva maradt a döbbenettől.

– Hát ez elragadó! – jegyeztem meg elhűlve.

– Igazi kis pióca.

– Jobban is megválogathatná a szexpartnereit – javasoltam segítőkészen.

De úgy látszik, célt tévesztettem. Logan MacLeod rám szegezte fenyegető tekintetét.

– Te mit szólsz bele, dáma?

– Dáma? – suttogtam lángoló arccal.

– Dáma. – Logan futva végigmért, és elhúzta a száját. – Nyárs-polgár.

– Én nem vagyok nyárspolgár.

Már a szó hallatán toporzékolni tudtam volna a felháborodástól. Tény és való, hogy Londonban, Kensingtonban nőttem fel, és választékosan beszélek, de ennek semmi köze nem volt ahhoz, hogy Logan, ki tudja, miért, kifejezetten ellenségesen viselkedett velem.

– Úgy nézel ki, mint aki karót nyelt, dáma.

– Nem igaz!

– Nekem elhiheted.

– Netán ellenérzéssel viseltetik az angolokkal szemben, Mr. MacLeod?

Logan szeme résnnyire szűkült.

– Nekem senkivel szemben nincsenek ellenérzéseim, mert *én* nem ítélek. – Már megint arra célozgatott, hogy fenn hordom az orromat. – Nem is ismerem magát!

– Én sem önt.

– Ja! Ezek szerint nem egy korláton száradó bugyi alapján ítélt meg engem? Vagy az alapján, hogy az a bugyi az egyéjszakás kalandomé volt? Rossz véleménnyel van rólam, Miss Farquhar, mert alkalmi kapcsolataim vannak? Vagy mert egyéni szempontok alapján választok magamnak szexpartnert? – Logan a laza masnival díszített blúzomra és a magas derekú, széles szárú nadrágomra nézett. – A lány nem volt elég előkelő az ízlésének?

– N-nem értem, miről beszél – dadogtam.

Porig aláztak! Utálom a konfrontációt.

– Akkor elmagyarázom. Egy jó fej szomszéd már akkor bemutatkozott volna, amikor beköltöztem. Egy jó fej szomszéd szeretettel üdvözölt volna a lakóközösségben, mielőtt kiveri a balhét egy bugyi miatt. Mi lehet a gond, kérdem én. Nem jó fej, vagy hallott rólam valamit, és attól feszült be a kis segge?

– Fogalmam sincs, miről beszél – ráztam meg a fejem. – Csak nem akarom, hogy tangák lógnak a lépcsőkorlátomon.

Felforrósodott a vérem, és az arcom is egyre vörösebb lett, így nem maradt más választásom, mint hátat fordítani, és gyorsan elfordítani a kulcsot a zárban, és elmenekülni a vita elől. Nem értettem, miért hepciáskodik a férfi, és miért irritál ilyen rettenetesen, de sajnos így volt, és én nem tudtam, hogyan kezeljem a helyzetet.

– Viszlát... *Miss Grace Farquhar!*

Becsaptam az ajtót. Nekitámaszkodtam, és úgy lihegtem, mintha futva jöttem volna fel az emeletre. Elképedve, fújtatva állapítottam meg, hogy a szívem örülten kalimpál.

Az emeletem már nem volt a béke szigete.

Kimerültem.

A puszta véletlen műve volt tehát, hogy amikor felemeltem a lábam, hogy kilépjek az ajtón, résen voltam, és még időben észrevettem a küszöbömön díszelgő hányáskupacot.

Riadtan, undorodva rántottam vissza a lábamat.

A tekintetem Logan ajtajára siklott.

Az az átkozott disznó!

Most már nemcsak a kimerültségemet írhatom a számlájára, hanem azt is, hogy kizárólag emberi végtermékeken átgázolva juthatok ki a lakásomból.

Tegnap este fültanúja voltam, a tahó hogyan próbálja elhallgattatni a vihogó nőjét az ajtóm előtt. Két hét telt el az első találkozásunk óta, és ez idő alatt három különböző nővel láttam őt. Szoknyapecér. Nagybetűs Szoknyapecér.

Miután elhallgattatta a barátnőjét, vártam, mikor veszi kezdetét az elkerülhetetlen zenés hálósobai torna. Legnagyobb örömömmre azonban egy pissenés sem hallatszott, és három fejezetet is sikerült végigolvasnom a szerkesztésre váró romantikus regényből.

Azt hittem, minden rendben van, és fél négy körül ágyba bújtam. Az ébresztőt fél tizenkettőre állítottam. Erre hajnali hatkor arra ébredtem, hogy ISTENEM, ISTENEM, LOGAN, ISTENEM! Egyenesen Istenhez hasonlították a pasast. Pedig az egója már így is bibliai méreteket öltött.

Logan MacLeod egy arrogáns púp volt a hátamon.

Két kör ISTENEM után teljesen felébredtem, és már nem is tudtam visszaaludni.

Ezért voltam olyan, mint egy alvajáró, és majdnem „beleholdkóroztam” a hányásba, amit Logan vagy a partnere hagyott az ajtóm előtt.

Egész reggel képzeletbeli vitát folytattam a hisztis énemmel, aki nek nem tetszett, hogy nem bír aludni a szomszéd viháncolása miatt, de mint mindig, végül lenyugodtam. Utálom a nézeteltéréseket. A terapeuta, akihez huszonévesen jártam, azt mondta, azért idegenkedem a konfrontációtól, mert elismerésre vágyom. Éveken át küzdöttem a szüleim szeretetért, kevés sikerrel, és ez a törekvés a külső kapcsolataimba is átszivárgott. Gyűlölöm, ha gyűlölnek, ezért kínoosan ügyelek rá, nehogy rossz érzéseket keltsek másokban.

Mindent elkövettem, hogy legyőzzem ezt a késztetést, mert akár romboló is lehet, és az, hogy szabadúszó könyvszerkesztőként dolgozhattam, sokat segített, hiszen egy jó szerkesztő teljesen őszinte, és ha kell, építő kritikával segíti az ügyfeleit. A munkámban sikerült rinocéroszbőrt növesztenem, a magánéletben azonban még mindig nehezen vitt rá a lélek, hogy bárkit is felbosszantsak.

Azt meg végképp nem akartam, hogy egy felbőszült szomszéd keresítse meg az életemet.

Most viszont berágtam.

De nagyon.

Képzeljétek el, hogy a küszöbötökre hánynak, és még fel sem takarítják a mocskot!

Logan ajtajára meredtem.

Nem mintha bármi közöm lett volna a pasihoz. Az, hogy hangot adok a nemtetszésemnek, nem lehet kedvezőtlen hatással a

kapcsolatunkra, gondoltam magamban, hiszen semmilyen kapcsolatban nem állunk egymással, és soha nem is fogunk.

Logan MacLeod márpedig feltakarít maga után, akkor is, ha azt hiszi, direkt szívózom vele.

Füstölögve ugrottam át a hányást, bezártam a lakást, és Logan ajtajához csörtettem. Bedörömböltem rajta.

Semmi válasz.

Még hangosabban dörömböltem, nehogy megbánjam a döntésemet.

Nemsokára mozgolódást hallottam odabentről, majd fojtott káromkodást. Hirtelen feltárult az ajtó, és ott állt Logan, a maga teljes pompájában. Pislogva küzdöttem az arcomat elöntő forróság ellen, de hiába. Logan MacLeod egy szál bokszeralsóban nyitott ajtót, én pedig életemben nem láttam még hozzá hasonló férfit. Egy gramm zsír sem volt a testén. Csak a puszta, kőkemény izomzat.

Szálkás. A barátnőm, Chloe azt mondaná rá, hogy szálkás.

Logan végigsimított a rövid hajján, és ezzel a kockás hasáról az álomittas arcára terelte a figyelmemet.

– Baszki, vasárnap reggel van! – mondta hunyorogva. – Na, mi kell?

Lángolt az arcom. Lányos zavarom ellenére összeszedtem magam.

– Pontosan tudom, hogy vasárnap reggel van – mondtam halkán, és most az egyszer azt kívántam, bárcsak örököltem volna anyám tekintélyt parancsoló hangját. – Miután hajnalig dolgoztam, az önök tapintatlanul hangos viháncolására ébredtem. Aztán kiléptem az ajtón, és csak a szerencsén múlt, hogy nem léptem bele a küszöböm előtt lévő hányáskupacba. Feltételezem, hogy vagy ön a bűnös, vagy az a gágogó liba, akit tegnap este felhozott a lakására.

Egész testemben remegtem, a félelemtől vagy a dühtől, már nem tudom.

Nagyon régóta nem zaklatott fel senki ennyire.

– Basszus! – Logan végigsimított az arcán, majd elnézett mellettem. – Ez... – Elfintorodott. – A barátnőm volt.

Bosszúsán elhúztam a számat, mert egyértelmű volt, hogy még a nő nevére sem emlékszik.

– Úgy terveztem, hogy korán reggel kijövök és feltakarítom. Elnézést kérek! Mindjárt megcsinálom.

A bocsánatkérés hallatán kissé megenyhültem. Némán bámultam a szomszédomra.

Ő álmosan pislogott, és ahhoz képest, hogy most ébredt fel, kifejezetten vonzónak tűnt.

– Még valami?

– Semmi. Köszönöm, hogy feltakarítja.

Elfordultam, és már indultam volna a lépcső felé, amikor Logan utánam szólt.

– Nem kell ám ennyire ellenségesnek lennie. Húzza ki azt a karót a kis fenekéből!

Ezzel megint sikerült feldühítenie. Megálltam, és hátranéztem a vállam fölött.

– Tessék?

Azt hittem, rosszul hallok.

– Olyan lekezelően beszél velem! És az a lesajnáló pofa, amikor összetalálkozunk a lépcsőházban.

Lesajnáló pofa? Felszisszentem a sértés hallatán, és továbbindultam, válasza sem méltatva a megjegyzést.

– Ja! – kiáltott utánam Logan, miközben lementem a lépcsőn. – És ez a megvető szipogás is kibaszottul idegesítő!

Döbenten torpantam meg.

Mert hirtelen ráébredtem, kivételesen nem tölt el szorongással, hogy valaki félcédulásnak tart. Sőt. Büszke voltam rá, hogy én is ugyanúgy felbosszantottam őt, mint ő engem.

Láttam, hogy Logan a lépcsőfordulóban áll, és morcosan néz rám.

Céklavörös voltam, ennek ellenére *megvetően* hátravettem a hajamat, és kurtán csak ennyit válaszoltam:

– Akkor jó.

2. FEJEZET

SEMMIKÉPPEN SEM TUDTAM VOLNA ELREJTENI az ellenszenvedemet, és nem is akartam. Ez volt a reagálásom Chloe megjegyzésére, miszerint: „Jó pasi lehet.”

Logan MacLeodra célzott. Az elmúlt tíz perccel azzal töltöttem, hogy elpanaszoljam a barátaimnak, Chloénak, Aidannek és Aidan menyasszonyának, Junónak, miket művel a szomszédom, és mit mondott nekem reggel. Fogalmam sincs, Chloe miből jutott arra a következtetésre, hogy Logan „jó pasi”.

– Ne már! – szisszent fel Chloe az arckifejezésem láttán. – Titokban te is ezt gondold róla.

– Szerintem inkább undorító – közöltem *undorodva*.

– Büszke vagyok rád, hogy kiálltál magadért – mondta Aidan, miközben Juno még közelebb simult hozzá a kanapén.

Tizenegy évvel ezelőtt ismertem meg Aidant az Edinburghi Egyetemen. Ő mindenkinél jobban tudta, mekkora hőstett a részemről, hogy kiálltam magamért, hiszen jól ismerte a hátteremet. Chloéval elsőéves korunkban voltunk szobatársak, és az edinburghi négy

évünk alatt mi hárman elég közel kerültünk egymáshoz. A nagyszájú, vagány, örökmozgó Chloe a szöges ellentétünk volt, de jól kiegészítettük egymást. Sőt, ha nincs Chloe, Aidan soha nem ismeri meg Junót.

Juno kanadai posztgraduális hallgató volt. Valami mérnöki izén dolgozott, máig sem tudom, mi volt az, és egy buliban ismerkedett meg Chloéval. Chloe az egyik tiszta pillanatában meglátott Junóban valamit, amiről úgy gondolta, tetszeni fog Aidannek. Bemutatta a barátunknak a hamvas arcú, félénk, rendkívül intelligens kanadai lányt, és nagyjából szerelem volt első látásra. Öt éve voltak együtt, és azt tervezték, hogy összeházasodnak, amint Juno befejezi a tanulmányait. Egyelőre boldogan éltek a kissé flancos stockbridge-i lakásukban, Aidan profi rögbijátékosi jövedelmének köszönhetően.

Én voltam az egyetlen szingli a csapatban, mivel már Chloét is eljegyezték. A vőlegénye, Ed, energiahatékonysági szakértő volt. Az elmúlt hat hónapot Svédországban töltötte, egy korszakalkotó technológia kifejlesztésén dolgozott, ami a mindennapi lakhatás energiaköltségeinek csökkentésében jelenthetett segítséget.

Chloe magányos volt Ed nélkül. És amikor Chloe magányos volt, átváltozott kerítőnővé. Engem akart összehozni valakivel. Nem mintha nehezményeztem volna, hogy így beleavatkozik a dolgaimba. Szingli voltam, és aktív párkereső.

Meg hát... mégiscsak Chloéről volt szó. Bármit megtennék Chloéért, Aidanért és Junóért. Ahogy ott ültek körülöttem Aidan és Juno gyönyörű lakásában, rájuk néztem, és mintha a családomat láttam volna. Jobban ismertek engem, mint az, akivel hét évvel ezelőtt minden kapcsolatot megszakítottam.

– Kösz – mondtam Aidannek. – Jólesett kiállni magamért.

– Ha tovább szekál, csak szólj – ajánlkozott Juno. – Aidan majd elintézi.

Aidan nem tiltakozott, mert tényleg elintézte volna. Tartózkodó viselkedése ellenére nem hagyja, hogy bárki is szarakodjon vele vagy velünk. Ráadásul hatalmas termete volt, még Logannél is nagyobb. Csak egy komplett hülye próbálna meg kikezdeni vele. Egy kivételesen görbe estét leszámítva többnyire úgy tekintettem rá, mint a nagy tesómra, aki mindenkitől megvéd. Közelebb állt hozzám, mint a saját bátyám, Sebastian, aki soha nem állt ki mellettem. Sőt, éppen ellenkezőleg.

Elhessegettem a Sebastiannal kapcsolatos gondolataimat, és megnyugtatóan a barátaimra mosolyogtam.

– Minden rendben lesz. Csak nyugős vagyok. Holnap este randim lesz, és nagyon remélem, hogy sikerül aludnom egy kicsit, különben úgy fogok kinézni, mint egy zombi.

– Randid lesz? – kérdezte Aidan.

– Azzal a sráccal a konditeremből.

Chloe felhorkant.

– Hihetetlen, hogy randit beszéltél meg azzal a perverz állattal, aki a csajokra csorgatja a nyálát joga közben.

– Nem csorgatja a nyálát. Csak lehet, hogy csatlakozik a csoporthoz.

Aidan elvigyorodott.

– Ja, persze.

Csúnyán néztem rájuk.

– Mindenkiről a legrosszabbat feltételezitek.

– Te meg, ahhoz képest, hogy Drakula és a kedves menyasszonya mellett nevelkedtél, mindenkit az egekig magasztalsz, még akkor is, ha semmivel sem szolgált rá – felelte Chloe.

– Nem mindig – morogtam, és a szomszédomra gondoltam.

– És hova visz a jogaperverz? – kérdezte Juno.

Válaszra sem méltattam a beszólását.

– Bryannek hívják, és elvisz vacsorázni.

Chloe felhorkant.

– Nem tűnsz valami izgatottnak.

– Dehogynem. Bryan nagyon kedves.

Az volt. És elég jóképű is.

– Kedves? – Juno zavartan mosolygott. – Édesem, mi az, hogy „kedves”? Nem. „Azta!” Ez legyen az első gondolatod. – Vállat vont.

– Nekem az volt, amikor megismertem Aidant.

Aidan rámosolygott.

– Nekem is, drágám.

– Brr! Hagyjátok abba! – intette le őket Chloe. – Csak semmi cu-kiskodás, meg entyem-pentyem! Már öt hete nem szexeltem, Miss Farquhar pedig három hónapja nem feküdt le senkivel.

Elvörösödtem.

– Kösz, hogy világgá kürtölöd!

– Csak mert egy ideje nem feküdtél le senkivel, még nem muszáj lehorgonyoznod a srác mellett – vélekedett Juno.

– Ki mondta, hogy le akarok horgonyozni mellette? – hüledeztem. – Nem is ismeritek.

– Nem is kell, hogy ismerjük – válaszolta Aidan. – Az utolsó öt randipartnered kísértetiesen hasonlított egymásra: kábé annyi élet volt bennük, mint egy zsák cementben. Folyton alulértékeled magad, Grace. Csoda, hogy ezzel a csávóval kapcsolatban is szkeptikusak vagyunk?

– És amikor Aidan azt mondja, hogy „kísértetiesen hasonlítottak egymásra”, úgy érti, hogy a pasik messze a saját súlycsoportjuk fölött keresgéltek – tette hozzá Chloe.

– Ez nem igaz. Olyan felszínesek vagytok! Nem minden a kinézet. Én sem vagyok egy Angelina Jolie.

Aidan ingerülten felnyögött, és a kávéjáért nyúlt. Inkább ivott egy kortyot, mint hogy olyasmit mondjon, amivel felbosszanthat. Chloe azonban felcsattant:

– Úgy kinyírnám az anyádat!

– Ezzel nem vagy egyedül – mormoltam.

Én is kortyoltam egyet a kávémból, és kerültem a barátnőm tekintetét. Nem akartam tovább feszegetni a témát.

– A bátyám barátja, Joe, látta a fotódat a Facebook-oldalamon. Azt mondta, gyönyörű vagy – vigyorgott rám Juno.

Elpirultam, és kényelmetlenül feszengetem.

– Nem hiszem.

Juno felnevetett.

– Pedig így volt. Megkértem Allyt, hogy legközelebb őt is hozza magával Skóciába.

– Ne butáskodj! – méltatlankodtam.

– Ez a Joe dögös srác? – kérdezte Chloe.

– Nagyon.

– Ez mind szép és jó, de én inkább Bryannel randizom, ha nem gond. Elég toleráns vagyok, de azt azért én sem szeretném, ha egy óceán választana el a szerelmemtől.

– Főleg, ha a szomszédban is megkaphatod ugyanazt – kötekedett Chloe.

A hóbertos gondolat hallatán elhúztam a számat.

– Logan MacLeod akkor sem kellene, ha ő lenne az egyetlen férfi a világon.

Chloe felvonta a szemöldökét, én pedig ismét elpirultam, mert rájöttem, hogy végig emelt hangon beszéltem.

– Híres utolsó szavak.

– Nem – kötöttem az ebet a karóhoz, és már a puszta gondolattól is dühbe gurultam. – Logan MacLeod egy bunkó, valószínűleg egy rakás szexuális úton terjedő betegséget hordoz, és egyáltalán nem felel meg az ízlésemnek. Ez fordítva is igaz. Látnotok kellene a nőit. Mind szexi, napbarnított, szőke hajú, nagy mellű. Aggszúznak néz, mert nem lóg ki a seggem a szoknyából, és rendesen begombolom a blúzomat.

Chloe hatalmas szemeket meresztett a szónoklatom közben. Megjátszott csodálkozással fordult Aidan és Juno felé.

– Találkoznom kell a pasival!

– Miért? – csattantam fel.

– Mert kivételes személyiség lehet, ha ezt tette veled – mutatott rám bizonytalanul a barátnőm.

– Mit?

– Ezt – hadonászott tovább Chloe.

Dühösen csikorgattam a fogaimat.

– De *mit?*

– Nem tudom. De akkor is olyan *más* vagy.

Akik nem ismertek engem, nagy előszeretettel hangoztatták, hogy olyan nőként, aki naphosszat romantikus regényeket szerkeszt, talán irreális elvárásaim vannak a férfiakkal szemben. A barátaim azonban pontosan tudták, hogy ez nem igaz. Bár szorgalmasan kerestem a férfit, akivel le tudnám élni az életemet, nem egy fantáziaképet hajszoltam. Egy megértő, védelmező és humoros társra vágytam. Nem vártam el, hogy az illető tökéletes legyen. Csupán annyi óhajom volt, hogy *szeretetre méltó* és *kedves* legyen.

Nos, Bryan sem humoros, sem kedves nem volt.

– Az a ribanc magával vitte a halat, pedig nem is ő vette – fejezte be a mondókáját felháborodottan.

Döbbsenten pislogtam, és közben azon tűnődtem, hogyan jutottunk el a tányéromon heverő szürke tőkehaltól Bryan volt barátnőjéig. Már megint. Bryan eddig minden beszélgetésünk során az utolsó két barátnőjénél lyukadt ki.

Jó nagy pukkancsnak tűnt.

Untam magam, úgyhogy már az sem érdekelt, ha darázsfészekbe nyúlok.

– Nem azt mondtad, hogy tombolán nyerted azt a halat?

Bryan lesújtóan nézett rám.

– Az mindegy.

– Ajándékot nem illik visszakérni.

– Baszki, ez jellemző a nőkre!

– A számlát, legyen szíves! – intettem oda egy arra járó pincérnek.

A pocskék randitól kimerülten másra sem vágytam, mint hogy ha zaérjek, és kényelmesen megnézzem a kedvenc énekversenym legújabb epizódját, amit még a hétvégén vettem fel.

Éppen felfelé igyekeztem a lépcsőn, amikor legnagyobb rémületemre kinyílt *az az* ajtó.

Logan lépett ki rajta. Meglepődtem, amikor megláttam az öltözékét. Makulátlan fekete öltönyt és fekete inget viselt. Az ing felső gombját nyitva hagyta, ám a szomszédom nyakkendő nélkül is nagyon elegáns volt. Még sosem láttam ilyennek. Kíváncsi voltam, vajon munkába megy-e, és ha igen, mivel foglalkozik.

A lépcső tetejére érve megálltam, és Logan is visszahőkölt, amikor megpillantott. Végignézett rajtam, és döbbsenten tátotta el a

száját. Hozzá hasonlóan én is feketében voltam. Egy fekete Alexander McQueen ruhát viseltem, ami térdig érő rakott szoknyából és visszafogott V kivágású felsőrészből állt. Még az előző életemből maradt rám, és maga volt az elegancia. Imádtam. Már vagy tíz éve. Mézbar-na hajam laza fürtökben lógott a vállamra, a sminkem pedig lágy lilás rózsaszín árnyalatokban tündökölt, ami jól illett a világos bőrömhöz.

Elpirultam, amikor a rendkívüli szempár rám szegeződött.

– Randin volt? – kérdezte Logan meglepetten.

– Igen – válaszoltam merő udvariasságból.

– Látom, nem sikerült.

– Miből gondolja?

– Mert egyedül jött haza.

Éreztem, hogy elpirulok, mint mindig, amikor Logan közelében voltam. Elslisszoltam a szomszédom mellett, és a kistáskámba túrtam, hogy előkeressem a kulcsomat.

– Lehet, hogy most nagy újdonságot mondok, Mr. MacLeod, de nem mindenki fekszik le a partnerével már az első randevú után.

– Milyen unalmas!

Az incselkedő hangnemtől összerándultam, aztán észrevettem, hogy Logan csillogó szemmel néz rám.

– Úgy hívják, hogy tisztelet.

– Szerintem meg az ember igenis élje ki magát. – Logan a lépcső felé indult. – Talán ha lefeküdne valakivel, lehiggadna egy kicsit.

Sértődötten szipogtam, még magamnak sem mertem bevallani, mennyire rosszulesett ez a megjegyzés.

– Én teljesen higgadt vagyok.

– Azt látom – szólt vissza Logan, miközben idegtépő kacagással eltűnt a szemem elől.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Ááhhhh! – löktem be az ajtót, majd jól bevágtam magam mögött. A kistáskám végigszánkázott az előszobapadlón. – Elmész te a francba!

Legközelebb rohadtul enyém lesz az utolsó szó, fogadkoztam.